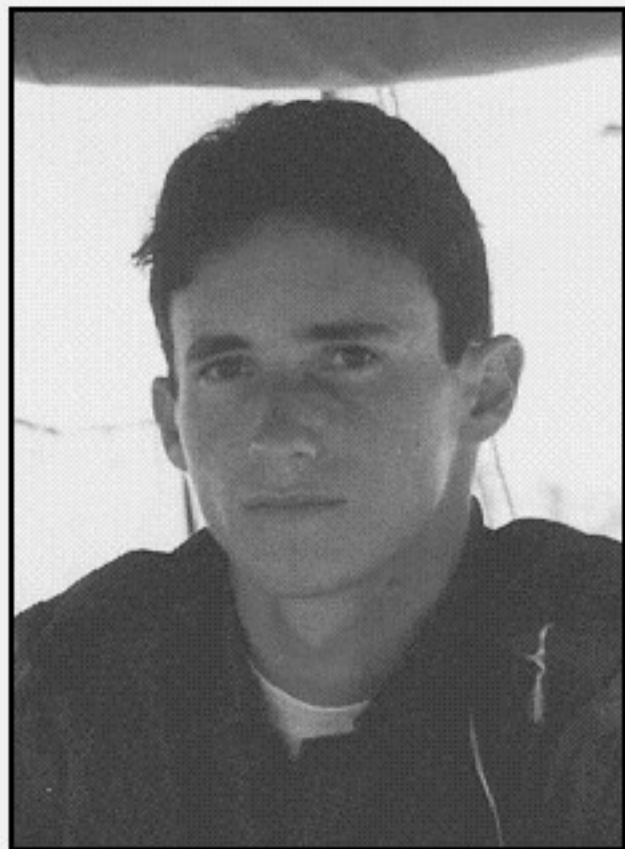

לזכרו של גולומב ניר ז"ל

גולומב ניר

ז"ל

דברים לזכרו של גולואב ניר ז"ל

תל-אביב, קרית שאול: 5 באוגוסט 1993

נירוש חמוד,

קיבלתי אותך במתנה ביום הולדתי העשירי,
זו היתה המתנה היפה ביותר שקיבלתי מעודי.

שמרתי עליך 21 שנים ו- 76 ימים
ואני תוהה על מה ולמה, פתאום,
ככה סתם, ללא כל התראה,
הלכת לך בדרך עלומה.

היית אח למופת, בן לתפארת וחבר נהדר
וזה הרי חשוב יותר מכל השאר.

שיהיה לך אך טוב, באשר אתה נמצא
ושתנוח בשלום על משכבך.

באהבה

אחותך ליאת

אהבתי אליך עזה יותר מהחיים,
אזכור אותך לעולמי עולמים.

לזכרו של סמל ניר גולומב ז"ל

רק השקט מטריף את הדעת כל-כך
בחלקת הפרחים השקטה שבצל העצים
בקרית שאול
והשמש חמה
והשמש שלמה
כי השמש מולכת בקיץ.

והעצים פורחים בכל מקום
עשרות אלפי גוונים ירוק ירוק ירוק
מה תעשה?

אתה שומע מטח
וחיילים ירוקים כמו צעצוע
הם ילדים אהובים של אבא ואמא.

ועד שאתה שומע את החזן אומר קדיש
השקט משגע את הדמעות
ובמצב כזה אתה אומר לעצמך שאם בכל זאת יש
איזה סימן לקיומו של אלוהים בשטח
הוא בטח משוגע...

דברים לזכרו של גולואב ניר ז"ל

דברים לזכרו של ניר ז"ל שנאמרו באזכרה במלואות שנה למותו
ביום ששי ה- 5 באוגוסט 1994

ניר בני היקר והאהוב,

כשהבאנו אותך לקבורה לפני שנה, לא הספדנו אותך.
גם היום אינני מתכוון להספיד אותך. היה כבר מי שטבע מטבע לשון -
"לגדל בן שאיננו".
ואכן, יעל ואני וליאת וגל ממשיכים לגדל אותך, לגדל בן ואח שאיננו,
וכשמגדלים מישהו, לא מספידים אותו.

לפני כשלושה שבועות נערכה תחרות גלישה לזכרך,
ואנו, כשעקבנו אחר הגולשים, כל הזמן נדמה היה לנו כי אתה בין הגולשים.
כי לא רק היה בן ואח, הוא ישנו.

כבר עברה שנה בלעדיך ואתך, ובימים אלה עצרתי לרגע את הזמן מלכת,
ושאלתי את עצמי - האם השנה חלפה לאט או מהר?
מצד אחד כל יום היה איטי כמו שנה - קשה, כואב, עצוב ויותר מכל
מלא געגועים -
ומצד שני, כאילו קרה זה אתמול.

דברים לזכרו של גולדא ניר ז"ל

כשמאבדים בן ואח זה לא רק הלם, כאב, עצבות וגעגועים, זה גם אורח חיים שונה, וזו גם כתובת נוספת וקבועה - "שכונת האבנים, סימטת המצבה" וזה גם איבוד האמונה...

כי כשאני מביט כאן מסביב ב"סימטאות המצבות", אני תוהה, כי גם אם יש אלוהים בשטח, משהו השתבש אצלו. אני הייתי צריך ללכת לפניך, ואתה הרבה זמן אחרי - כי זה דרכו של עולם וכך צריך להיות.

כשהשכול מכה ומאבדים בן בדמי ימיו, תמיד מזכירים בימי זכרון את ההורים - והאחיות והאחים, הנושאים את הכאב בליבם, מעודדים אותנו, את ההורים. אבל גם הם נשארו יתומים מהאח האהוב. ולעתים אני חרד שמא, מפני שאנו לא מצליחים להיות מה שהיינו, אנו פוגעים בכס מבלי דעת.

ניר בני היקר והאהוב, כבר חלפה שנה בלעדיך ואתך. הזמן חולף ואתה נשארת בן עשרים ואחת. במהלך השנה חלפו על פנינו ימי הולדת וגם יום הולדתך - אבל אתה נשארת, ולעולם תשאר, בן עשרים ואחת.

דברים לזכרו של גולדואב ניר ז"ל

כשהבאנו אותך לקבורה אמרה אחותך ליאת -
"היית אה למופת, בן לתפארת וחבר נהדר, וזה הרי חשוב מכל השאר",
ואכן כזה היית!

חלפה שנה שבה לא ייבש מעין דמעותינו - אך כדברי המשורר -
"מי סופר את דמעותיו של הדג במעמקי הנהר?" ומי רואה
אותו בכלל?

ומי יכול לספור את דמעות השכול, ומי רואה אותן בכלל? רק מעטים, אולי!

שיהיה לך רק טוב היכן שאתה נמצא!

דברים לזכרו של ניר ז"ל

דברים לזכרו של ניר ז"ל באזכרה שאורגנה ע"י החברים

יום שבת ה-20/5/95

כשאר יאל, אוהד, אורי ואמיר, סיפרו לנו כי החברים מארגנים אזכרה לניר, אורן ומוש, התרגשנו על כי הם זוכרים...

התלבטנו האם גם מי מבני המשפחה ידבר - יספר, והאם לומר את הדברים פרונסלית במפגש, או באמצעות צילומי הוידיאו.

החלטנו, יעל, אני והבנות - ליאת וגל - כי עדיף לבחור בדרך השניה, שמא הרגשות יגברו על הדברים. החלטתי גם לקרוא את הדברים מן הכתב, כדי לתחום את עצמי ולא להסחף, מתוך חשש לא להפוך את הנאמר לטרפיה.

טבעי לספר על ניר - על הרגעים היפים ביחד, כשהוא חי ופרח. כל זה אולי היה מציג פן נוסף בפני החברים, אותו הכרנו בחוג המשפחה ובפנימיותו.

אבל קשה מאד לדבר על העבר ולספר על שמחות, חיים עשירים ופריחה כשאנו - יעל, אני, ליאת וגל עוסקים, ללא הפסק, בגעגועים הנובעים מהפרידה שהמות גזר.

דברים לזכרו של גולדואב ניר ז"ל

אולם ברצוני כן לחזור לקטע מסוים מהעבר, ולספר מה עבר על ניר כשאורן נפטר.

זו היתה הפעם הראשונה שהוא התיחס למות בצורה מוחשית - מותו של חבר קרוב בן גילו. ניהלנו אתו אז שיחות רבות, אבל הוא סרב להנחם.

כשמוש נהרג, ניר כבר לא היה ...

במהלך שרותו בצבא, הוא תכנן את המסלול שלו ואפילו ציין תאריכי יעד. גם צ.ה.ל עשה זאת - והוא לא ידע מה התכנית שלהם לגביו, והם לא ידעו מה תכניותיו. והנה לאחר מותו קיבלתי את תדפיס המחשב ומצאנו מתאם מלא - מועד המעבר ליחידה המיוחדת, קורס הקצינים ותקותם שיבחר בקריירה צבאית.

אבל כבר אמרתי, קשה, קשה לנו מאוד לספר כל זאת - זה כואב, עצוב ויותר מכל מלא געגועים.

היה כבר מי שטבע מטבע לשון: "להיות אתך - לחיות בלעדיך", ואימרה זו הפכה למוטו של חיינו.

דברים לזכרו של גולדאוב ניר ז"ל

נתן זך כתב שיר - ואני הרשיתי לעצמי לעשות פרפרזה קלה - נתן זך התיחס לאביו שנפטר - וזה טבעי - אני מתיחס לבן שנפטר לפני אביו, וזה לא טבעי.

כשאני מביט מסביב, ב"סמטאות המצבות", בבית הקברות הצבאי בקרית שאול, אני תוהה, כי גם אם יש אלוהים בשטח, משהו כנראה השתבש אצלו. אני הייתי צריך "ללכת" לפני ניר, והוא הרבה זמן אחרי - כי זה דרכו של עולם וכך צריך להיות.

ואלה מילות השיר של נתן זך, בשינוי המתחייב:-

"... לפעמים אני מרגיש אותו קם
בשנתו (בשנתי) סהרורי כמו ים, חולף לידי, אומר לי אבי,
אבי, לא ידעתי שאתה במידה כזאת אתי". אבל זה רק שיר ...

יש מי שאומר כי הזמן הוא מרפא - לא זה לא נכון.
אין נחמה - יש רק כאב, עצבות וגעגועים.
הזמן הולך הפוך - בכיוון הנגדי.

דברים לזכרו של גולואב ניר ז"ל

מחר ב- 21 למאי יהיה יום הולדתו של ניר - הזמן חולף - ימלאו לו 23 שנה - אבל הוא נשאר וישאר לתמיד בן 21, כי לגביו הזמן קפא מלכת.

כשהבאנו את ניר לקבורה אמרה אחותו ליאת -
"היית אח למופת, בן לתפארת וחבר נהדר, וזה הרי חשוב מכל השאר" -
ואכן כזה הוא היה.

ולחברים תודה על כי זכרתם.

5.8.2005

ביר ילדי היקר והאהוב שלי,

עוד שנה ועוד שנה והנה חלפו 12 שנה מאז ראיתי אותך בפעם האחרונה והמראה לא מש מעיני.

יום יום אני תוהה איך אני עדיין כאן, אבל כנראה שאתה שומר עלי מלמעלה. בימים אני עושה כמיטב יכולתי להמשיך הלאה, מעמידה פני חזקה כדי לא להכביד על הסובבים אותי – ובליילות, אבוי הלילות. המחשבות זורמות, הזכרונות צפים והדמעות ניגרות.

כשאני פוקחת את עיני בבוקר, אני מסתכלת עליך ומבטך החד והגוקב מבעד לתמונה, חודר לנשמתי ללא אומר ונפשי יוצאת אליך.

אני חשה אותך בכל מקום בבית. רואה אותך יושב על הכסא הקבוע שלך במטבח. כשאבא חלה, הוא העתיק את מקום מושבו למושבך. אני בטוחה שבכל ציוריו האחרונים הוא חשב עליך, כי במרכזם מופיע העץ הנמצא כאן למראשותיך.

אני רואה אותך יושב מול הטלויזיה באמצע הספה, וכשאני לידך, אתה מניח את ראשך על ברכי ואני מלטפת את שערך.

בלילה לפני לכתך לישון, נהגתי לנשק את לחיך – אותה הבלטת בצורה מצחיקה. בגיל 12, עוד נשאתי אותך על גבי למיטה, מה שגרם לך הנאה וצחוק. הצחוק שלך מבדיחה טובה, מקומדיה טובה או מאחד החיקויים של אבא – עדיין מהדהד באוזניי. זוהי השנה השלישית שאבא אינו נוכח כאן ואנו מרגישים בחסרונו בצער רב. כשאני חושבת שאולי יש סיכוי שהנשמה שלו פגשה בשלך, אני מקנאה בו. העוול שנעשה לך מנקר במוחי ובליבי ולא נותן מנוח.

נלחמת באומץ ובגבורה על חיך.

אהבת את החיים וידעת להנות מהם. אהבת לטייל בעולם, לראות הצגות טובות וסרטים, לגלוש בים, בכל מקום שהיו גלים.

היית סקרו, חכם, אינטליגנט ומקסים. היה לך טעם טוב וייחודי, היית אסתטי, נקי ומסודר. החדר שלך קודר ושומם בלעדיך.

מאז שהיו קטנים, הראיתי את תמונתך למעיין, לירי, מיקה ועומר, שאותם לא הספקת להכיר. הם ידעו שאתה הילד שלי, אבל לא הבינו למה אתה אף פעם לא נוכח במפגשים. יכולת להיות חבר ויועץ של דין, שהכיר וזוכר אותך היטב וגם של קורל, שהייתה רק בת שנתיים כשנאלצנו להפרד ממך.

אני יודעת שאתה חסר גם למימי, שנשא אותך על כתפיו כשהיית ילד וחבל שאורן לא
הספיק להכיר אותך יותר.

ליאת וגל נושאות את הכאב הנורא של אובדן עמוק בפנים.

תודה שבחרת בי להיות אמא שלך וסליחה שלא הצלחתי לעמוד בהבטחתי, שאתה תצא
מזה.

5.8.1998

ביר יקר שלי,
בירצ'יק בשמת חיי
ילד קטן ואהוב שלי

אני זועקת לשמים בקול דממה מרגע שאני פוקחת את עיני, על אי הצדק שנעשה לך.

חלפו חמש שנים, שהם נצח בשבילי, מאז גזלו אותך ממני ומכל בני המשפחה, שכל כך אהבו אותך.

נלחמת כאריה במלחמה שנחתה עליך, מלחמה אכזרית וקשה לעין ערוך מכל מלחמה עם אויב כל-שהוא.

היית בתחילת דרכך כחייל, זו היתה מלחמה עיקשת שהלכה והסתבכה. ניסיתי להנחות אותך לראות את האור בקצה המנהרה – שהיתה מאוד חשוכה ומאוד ארוכה, אם ניתך היה הייתי מתחלפת איתך.

תמיד חשבתי שאם צריך לקרות לי משהו, שלפחות לא יקרה לי עד שתגדל
ופתאום, המכה האיומה נחתה דווקא עליך.
לאחר שהצלחת לגבור על כל המכשולים האיומים והבלתי צפויים, קבלתי
אותך חזרה. נולדת מחדש עם תקוות חדשות.
על מה שהתרחש אצלך עמוק בפנים פחדתי לשאול. את הפחדים שלי
הדחקתי, כמו שעשיתי לאורך כל הדרך והמשכתי להיות אופטימית,
טיפחתי אותך כמו תינוק והתוצאות היו מבטיחות, אך השמחה הושבתה
לנצח כעבור שמונה וחצי חודשים בלבד.
אהבתי אותך, אני אוהבת אותך ואוהב אותך עד סוף ימי. אני יודעת
שסמכת עלי ואני מרגישה שאכזבתי אותך.
אני חושבת עליך בכל דקה משעות היום והלילה, געגועי אליך עזים
וכואבים.

הצחוק המתגלגל שלך מהדהד באוזני, היה לך חוש הומור, היית שנון, חכם
ורחב אופקים.

אני רוצה שוב לעשות בשבילך דברים שאהבת ולעולם לא אשלים עם
מותך.

אתה נמצא עמוק בליבי וספוג בנבכי נשמתך.
לעולם לא אותר עליך.

אני מחכה שתחזור אלי ותבחר בי שוב להיות אמא שלך.
קשה לי לחיות עם המחשבה שלא אראה אותך יותר, אבל יותר מכל
כואב לי עליך, על החיים שלך שנקטעו ואתה רק בן 21.

אמא שלי

אמא שלי הייתה הטובה והאהובה

היא יודעת לרצות אותי בכל מה שאני

בא לה. רוצה לראות אותי ולחייך

~~לראות אותי ולחייך~~

לראות אותי ולחייך. היא תמיד

מבינה אותי וצווחת עליי

היא אהבה אמא טובה